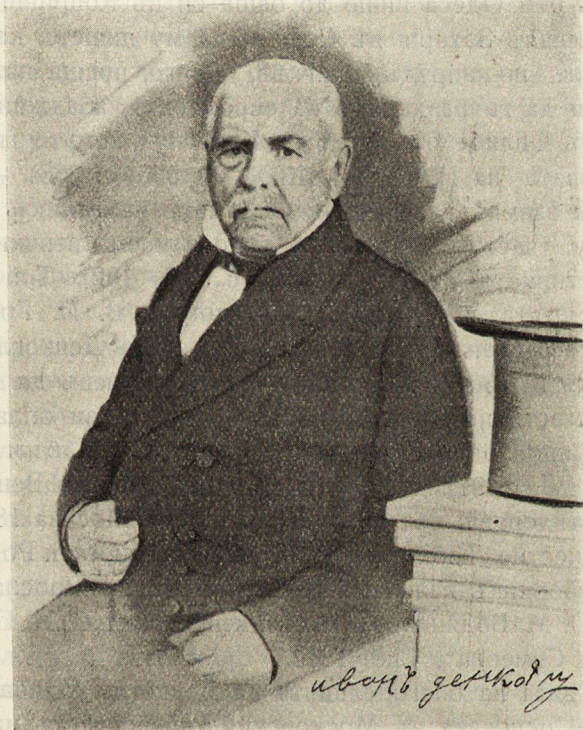

женъ търговски центъръ, въ който гръцкитѣ търговци се ползували съ особени привилегии, та и българитѣ тамъ сж приемали сжщото название, за да могатъ да се ползватъ отъ тѣхнитѣ права (вж. пакъ тамъ, с. 128—129). Навѣрно въ Нѣжинъ Денкоглу натрупва известно състояние и следъ това се пренася въ Москва. Търгувалъ е главно съ кожи. Отличавалъ се съ голѣмо трудолюбие, пѣргавина и живостъ чакъ до преклонни години.

Не знаемъ, какъ се ражда у Денкоглу желанието да помогне на поробеното си отечество. Можемъ да предполагаме, че той още въ Нѣжинъ е виждалъ примѣра на гърцитѣ, които никога не сж забравяли грижата за про-

Ив. Н. Денкоглу

свѣтата на своя народъ. Националното му съзнание се е засилило още повече въ Москва, кждето Денкоглу има възможность да наблюдава интереса на руситѣ къмъ България, да се срѣща съ нѣкои българи, да влиза въ досегъ съ приятели на южното славянство. За патриотичнитѣ намѣрения на Денкоглу пръвъ пжтъ се споменува въ 1837 г. На 10. XII. с. г. Априловъ пише отъ Одеса на Ю. И. Венелинъ: „Г. Байла писалъ мнѣ, что въ Москвѣ имѣется болгаринъ изъ Софіи, Никол. Ивановичъ Денго, онъ желяетъ учрѣдитъ въ своемъ городѣ школу. Я писалъ уже г. Байлѣ, какъ ему поступить, повидайтесь съ нимъ, онъ можетъ сдѣлать добро“ (СпБАН, кн. VIII, с. 130). Презъ 1841 г. Априловъ нарича Денкоглу свой приятель („Имѣя честь быть